

Aswoensdag viering 22 febr. 2023.

Welkom U allen hier weer in deze kring bijeen op Aswoensdag avond. 22 febr. Vandaag ook de dag waarop we het bombardement op Nijmegen 22 febr. 1944 herdenken.

Twee jaar terug Aswoensdag, was ons leven ontregeld door het Covid virus .Vorig jaar ook in de week van Aswoensdag een andere vijand die ons leven bedreigde, de inval van Rusland in de Oekraïne , een oorlog plotseling dichtbij in ons eigen Europa, een oorlog die nog steeds bezig houdt en in alle hevigheid voortduurt.

En ook dit jaar zijn we rond deze dagen wederom allemaal in alle hevigheid opgeschrikt door de zware aardbevingen in Turkije en Syrië, een crisis die heel de wereld in zijn greep heeft.

We hebben er niet voor gekozen, het leed overkomt ons, en de vraag is steeds weer als zwaar leed ons treft hoe gaan we ermee om? Hoe kunnen we de nacht van het leven doorstaan?

We schrikken als tegenspoed ons treft, we mopperen vaak ook zoals onze voorvaders in de woestijn en doen daarover ons beklag. Waar leidt al die ellende ons en onze wereld in godsnaam heen? Waar doen we het voor? Is er nog toekomst voor onze kinderen?

Ja, hoe gaan we met het leven om? Met het leven van anderen , dat van onze wereld, en dat van ons zelf

Het zijn vragen zo oud als de mens over wie wijzelf ten diepste zijn. Waaruit leef ik, waarvoor leef ik en waar leef ik naar toe? Vragen, die ook hun weerslag hebben gevonden in de schrift, het boek van ons geloof.

We maken in deze 40 dagentijd als het ware een reis die ons door de gebrokenheid en vergankelijkheid van ons leven, wil leiden naar herschepping van dat broze bestaan van ons mensen. De moeizame weg van dood naar leven.

De 40 dagentijd , het Bijbelse getal 40, staat voor een heel leven, met

alles daarin aan voor- en tegenspoed wat ons leven met zich meebrengt .

Vinden we in de liturgie van de 40 dagentijd richtlijnen, waarschuwingen, raadgevingen om de weg te gaan, als het ware kompasaanwijzingen om onze eigen antwoorden te vinden of ontbreekt het ons aan alles en lopen we wat verloren rond? We willen in deze viering hierbij stilstaan. Keren we ons nu een ogenblik in stilte in onszelf. Overdenken we, wie we zijn en waarvoor we leven en bidden we daarna om ontferming.

Gebed.

Goede Vader, in deze 40 dagentijd, bidden we om rust en bezinning. Laat ons een pas op de plaats maken.

Geef dat wij willen kijken in de spiegel van de oude verhalen uit de Schrift en het evangelie en ons bekeren als dat nodig is.

Dat wij leven voor U en de mensen die ons geschonken zijn.

Maak ons tot liefdevolle en dienstbare vrienden en vriendinnen van uw Zoon. Dat wij mensen zijn van vergeving en verzoening, van vrede en gerechtigheid. Amen

Overweging

We beginnen vandaag met ons eigen broze bestaan onder ogen te zien. Mens, weet wie je ten diepste bent. Weet, waarvoor je leeft, waaruit je leeft, en waar je naar toe leeft.

Als mens zijn we, zo horen we straks weer: Stof uit de aarde en tot stof keren we terug. Sterfelijk zijn we als een windvleugje, een bloem die verwelkt. Voor je het weet, kan het einde er zijn. Waarom ons dan zo laten gelden, hakken in het zand zetten en rechten opeisen, spelen met het leven van anderen alsof wij heer en meester zijn van ons bestaan? Stof zijn we en niet meer. Maar juist - en dat is de Schrift- in dat hoopje niets, heeft God zijn adem ingeblazen om er

een levend mens van te maken, geroepen om te leven, om de weg van het leven samen met anderen te gaan, geroepen om leven te geven en leven te hoeden.

Ja, wij zijn mensen van niets, maar tegelijkertijd onverdiend begenadigd met leven. Met het stof uit de aarde, met die leem is de grote Pottenbakker aan het werk gegaan om van ons een sierraad te maken, een kruik waaruit ook anderen gelaafd kunnen worden.. Zijn we ons daar voldoende van bewust? Voldoende ervan doordrongen, wat dat betekent, voor wie we ten diepste zijn? We worden getekend met as. As als erkenning van onze kwetsbaarheid en vergankelijkheid, maar ook wetend dat we begenadigde mensen zijn, en met elkaar tot nieuw en beter leven voor onze wereld kunnen komen.

‘Scheur uw hart en niet uw kleren’ hoorden we in de oude lezing van Joël. Keer terug tot jullie God, Hij is genadig en liefdevol, geduldig en trouw en tot vergeving bereid.

Open je hart, scheur je hart voor het onrecht dat er is, voor de hartverscheurende eenzaamheid en het stille verdriet.

Open je hart en laat je raken, deel met elkaar.

En het evangelie geeft ons –zoals de wet van Mozes, de joden in de woestijntocht - daarbij richting en zegt: Vast, bid en geef aalmoezen. Jezus is daarbij vrij nuchter in zijn bewoordingen. Wees in je doen en laten, in je bidden en vasten, niet gericht op erkenning en om gezien te worden. Het hoeft niet opzichtig en niet met een somber gezicht. Niemand hoeft het te zien en te weten.

Vasten kan je helpen om de vaste patronen te doorbreken, om opnieuw te beseffen dat we onszelf met onze begeertes en verlangens niet in het middelpunt moeten plaatsen, maar moeten leven met een zuiver hart. Laten we ook dit jaar ons opnieuw begeven op de weg naar Pasen Amen